

ішов дощ. ти була, мов овоч —
із запахом негоди під твоїм плащем розшитим,
із виразом спокуси під твоєю сукнею роздертою.
за місяцем
птах, бурю заховавши під крило,
клював комети хитрі.
твоя рука зганяла порухом
між нами сни щоразу молочніші,
поліття золотіші. дощ
і
твое
тіло —
як земля —
такі
обманливі,
зрадливі.

Збірка « [Омана Молока](#) ».